

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

gribe til finanspolitiske indgreb. Finanspolitiske indgreb må formodentlig opfattes som udskrivning af større skatter, direkte eller indirekte, for at fremkalde et overskud på statsfinanserne og derved skaffe rum for en vis liberalisering ved den valutabesparelse, der opnås gennem et sådant overskud på statsregnskabet. Det er et spørgsmål, som jeg næsten ikke tror man kan forlange at jeg skal svare på i dag. Jeg vil sige, idet jeg løvrigt vil overlade det til finansministeren at svare, at jeg i hvert tilfælde, om galt skal være, vil foretrække finanspolitikken fremfor den konservative rentepolitik. Men hvorvidt sådanne foranstaltninger overhovedet skal blive nødvendige, synes jeg faktisk det er vanskeligt at have nogen mening om i dag.

Jeg har været glad ved at kunne benytte den anledning, det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen har givet mig, til at anstille nogle rent saglige økonomiske overvejelser. Skal jeg derefter gå over til selve det lovforslag, vi behandler, må jeg sige, at jeg kun kan udstråle tilfredshed, glæde og taksigelse.

Det må være en meget stor tilfredsstillelse for regeringen, at disse politiske forhandlinger er endt på en sådan måde, at vi for første gang i denne regerings historie har fået vareforsyningsloven forlænget et år og har fået den uden betingelser hverken med hensyn til en ændret pengepolitik efter den konservative opskrift eller med hensyn til øjeblikkelige skridt i retning af større frilister for importen. Takken for dette udfald af de politiske forhandlinger må jeg naturligvis først og fremmest rette til de partier, der stemmer for vareforsyningsloven, men det må vel være mig tilladt i ikke mindre grad at rette en tak til partiet venstre, der uden at have fået sine principielle krav opfyldt ved at undlade at stemme imod muliggør lovens gennemførelse.

Jeg forstår, at det ærede medlem hr. Axel Kristensen mente, at det var interessant at konstatere, at det radikale venstre ikke havde villet gøre denne lov til et valggrundlag. For os andre må det vel være lige så interessant at konstatere, at partiet venstre åbenbart heller ikke har ment at kunne gøre det. Jeg er klar over, at denne stilling har krævet, at venstre har måttet overvinde sig selv. Venstre har for tiden måttet give afkald på at omsætte sin principielle økonomiske politik til praksis; det har naturligvis været et offer for partiet, og jeg tror, at det har været rig-

tigt at bringe dette offer. At fremsætte krav om en liberalisering netop nu, netop i denne situation, netop på den tilfældige dato, da vareforsyningsloven skal forlænges, uden hensyn til situationen i Paris, uden hensyn til valutasituationen, uden hensyn til betalingsordningen kunne ikke være sagligt.

Venstres holdning betyder vel også, at den enighed, vi så fødes mellem venstre og de konservative under første behandling, i hvert fald foreløbig har vist sig at være af en noget platonisk karakter. Nu havde man heller ikke indtrykket af, at det ærede medlem hr. Axel Kristensen under første behandling var så overdrevent begejstret for den nyfødte enighed; han syntes nærmest at være lidt overrumplet og befandt sig lidt mindre vel tilpas ved de voldsomme omfavnelser, der blev ham til del fra det ærede medlem hr. Aksel Møller. I stedet har man altså nu vredet sig ud af dette venstre-konservative venskab og ydet regeringen en håndsækning, en håndsækning, der jo næppe er ydet af kærlighed — det forestiller vi os ikke —, men måske ud fra visse ubehagelige forudannelser om, hvilke bitre konsekvenser for hans parti det kunne få, hvis venstres venskab med de konservative blev altfor varmt og drog altfor vidtgående parlamentariske konsekvenser efter sig.

Det ærede medlem hr. Aksel Møller kredsede med den energi og absolut beundringsværdige veltalenhed, der er hans, omkring de pengepolitiske problemer, men — forekom det mig — med samme lidet overbevisende resultat, som vi har oplevet gang på gang. Det ærede medlem begår den fejl udelukkende i sin pengepolitiske overvejelse at rette blikket mod foliokontoen. Han lader ganske ude af betragtning, at der på andre konti i nationalbanken foregår indbetalinger. Hele den pengeop-sugning, som Marshallimporten medfører, tager han overhovedet ikke med i betragtning, og han synes oven i købet at sætte en ære i denne fejlurdering, der uvægerligt må medføre, at de resultater, han kommer til med hensyn til vor pengepolitiske situation, bliver ganske fejlagtige, hvilket igen må medføre, at det måtte blive virkelig katastrofalt for landet, hvis denne fejlurdering havde nogen som helst chance for at blive omsat i praktisk dansk politik. Jeg er her enig med det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen, når han så kraftigt fremhæver, at nogen som helst politisk chance i den retning synes der heldigvis ikke at være.

Jeg ville være det ærede medlem hr.